

ชาวมานี

ชาวมานี หรือ ชนเผ่าชาไก อาศัยอยู่ที่ภาคใต้ของประเทศไทย มีเทือกเขาชื่อเทือกเขานครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช จึงเอื้ออำนวยให้ชาวมานีดำรงชีพโดยใช้ทรัพยากรจากป่า ในปี พ.ศ. 2504 ป่าถูกบุกรุกโดยรัฐบาล ในปี พ.ศ. 2514 ถูกใช้เป็นที่ตั้งของพรรคคอมมิวนิสต์ ในปี พ.ศ. 2525 ชาวบ้านบุกรุกไปจับจองพื้นที่ทำกินในป่า มีชาวมานีบางส่วนไปอพยพไปอยู่ที่ประเทศมาเลเซียจึงได้รับวัฒนธรรมสังคมเมืองเข้ามา

ชาวมานีได้ดำเนินชีวิตได้เป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ กลุ่มอพยพเคลื่อนย้ายที่อยู่อาศัย หาของป่า-ล่าสัตว์แบบดั้งเดิม(mobility forager) กลุ่มกึ่งสังคมชุมชน(semi-sedentary) และ กลุ่มตั้งถิ่นฐานถาวร(sedentary)

ภาษามานี ถูกจัดอยู่ในกลุ่มภาษาออสโตรเอเชียติก สาขาภาษามอญ-เขมรใต้ ตะกูลภาษาออสโตรเอเชียติก รู้จักกันในทางวิชาการว่า “เนกริโต”(Negrito) ภาษาออสโตรเอเชียติก มีทั้งหมด 9 กลุ่ม ได้แก่ ภาษามานี ภาษากันชิว ภาษากินตะ ภาษาจะฮาย ภาษาเมนตริ ภาษาบาเตก เด ภาษามินทิล

ชาวมานีในเอกสารและวรรณคดี พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ทรงพระราชนิพนธ์ เรื่อง สังข์ทอง เป็นวรรณคดีร้อยกรองที่รู้จักกันโดยทั่วไป สถานการณ์ปัจจุบันของชาวมานี ได้รับสถานะเป็นบุคคลตามกฎหมาย โดยกรมปกครองได้รับรองความเป็นคนไทย